

Dosarul nr. 2ra-489/20

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) Z. Talpalaru
Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) I. Țurcan, V. Cotorobai, M. Anton

Î N C H E I E R E

18 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Nicolae Craiu
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Raceanu Lilia,
în cauza civilă, la cererea petiționarei Raceanu Lilia, persoană interesată
Instituția Publică ”Agenția Servicii Publice” cu privire la constatarea faptului
nașterii copilului,

împotriva deciziei din 07 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care
s-a admis apelul declarat de Instituția Publică ”Agenția Servicii Publice”, s-a casat
hotărârea din 25 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru și s-a emis o
nouă hotărâre,

c o n s t a t ă :

La 11 decembrie 2018, Raceanu Lilia a depus cerere cu privire la constatarea
faptului nașterii copilului.

În motivarea acțiunii, petiționara a menționat că la 15 septembrie 2017, în
orsașul Lefkoşa, Republica Turcă a Ciprului de Nord s-a născut fiica sa, XXX, iar
nașterea a fost înregistrată la 29 septembrie 2017.

De asemenea, petiționara a specificat că este cetățeană a Republicii Moldova,
iar tatăl fetei este Seren Saadetoglu, cetățean al Turciei a Ciprului de Nord, cu
care nu este căsătorită.

S-a adresat Serviciului Stare Civilă municipiul Chișinău pentru transcrierea
actului de naștere a fiicei, însă prin avizul din 23 noiembrie 2018, Instituția Publică
”Agenția Servicii Publice” a emis un aviz, în care a explicat că actele de stare
civilă întocmite pe numele cetățenilor Republicii Moldova, de către organele
competente ale țărilor străine au putere probantă în Republica Moldova numai dacă
sunt legalizate în modul stabilit, doar apoi fiind posibilă transcrierea în registrele
de stare civilă ale Republicii Moldova.

Astfel s-a menționat că Republica Turcă a Ciprului de Nord este un stat nerecunoscut pe plan internațional și nu este stat-membru la careva convenții, inclusiv Convenția cu privire la suprimarea cerinței supra legalizării actelor oficiale străine, încheiată la Haga la 05 octombrie 1961, motiv pentru care supra legalizarea sau apostilarea certificatului de naștere al fiicei este imposibil.

Petiționara Raceanu Lilia a solicitat constatarea faptului nașterii fiicei XXX YYY la 15 septembrie 2017, în orșaușul Lefkoşa, Republica Turcă a Ciprului de Nord.

Prin hotărârea din 25 aprilie 2019 a Judecătorei Chişinău, sediul Centru, s-a admis cererea petiționarei Racean Lilia cu privire la constatarea faptului nașterii copilului.

S-a constatat faptul nașterii la data de 15 septembrie 2017 a copilului XXX YYY de către Raceanu Lilia, domiciliată în municipiul Chişinău, XXX, str. YYY ap. WWW.

Prin decizia din 07 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chişinău, s-a admis apelul declarat de Instituția Publică ”Agenția Servicii Publice”, s-a casat hotărârea din 25 aprilie 2019 a Judecătorei Chişinău, sediul Centru și s-a emis o nouă hotărâre, prin care:

S-a respins cererea petiționarei Raceanu Lilia cu privire la constatarea faptului nașterii copilului.

Pentru a decide astfel, instanța de apel cu referire la circumstanțele cauzei a stabilit că Republica Turcă a Ciprului de Nord este un stat nerecunoscut pe plan internațional și nu este stat-membru la careva convenții, inclusiv Convenția cu privire la suprimarea cerinței supra legalizării actelor oficiale străine, încheiată la Haga la 05 octombrie 1961, motiv pentru care supra legalizarea sau apostilarea certificatului de naștere al fiicei este imposibil.

Astfel instanța de apel a reținut că concluzia instanței de fond este una neîntemeiată și care urmează a fi casată cu emiterea unei noi hotărâri, de respingere a cererii petiționarei Raceanu Lilia.

La 26 decembrie 2019, Raceanu Lilia a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului cu casarea deciziei instanței de apel.

Recurenta Raceanu Lilia, în motivarea recursului a invocat că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și anume prevederile art. 20 alin. (2) din Legea nr. 100 din 26 februarie 2001 privind actele de stare civilă

Astfel recurenta a reiterat că prin decizia emisă, instanța de apel a privat copilul său de unica cale de certificare a nașterii sale.

La 12 februarie 2020, instanța de recurs a expediat în adresa intimatului copia recursului, fiind recepționat de către Instituția Publică ”Agenția Servicii Publice” la data de 14 februarie 2020 (f.d. 77).

La 04 martie 2020, Instituția Publică ”Agenția Servicii Publice” a depus referință la recursul declarat de Raceanu Lilia, prin care a solicitat să fie respins și menținută decizia instanței de apel.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chişinău a emis dispozitivul deciziei la

07 noiembrie 2019, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 26 decembrie 2019, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentei cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încalcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Raceanu Lilia, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Raceanu Lilia.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Nicolae Craiu

Iurie Bejenaru